

[Wilhelm]

sker gjort noget ved dette problem med de tidsbestemte anbringelser, er vi nødt til at vedtage det. Ministeren ser ingen grund til at tage det op allerede nu, for der har været så få indvendinger, og det ser ud til at køre fint, og det er kun nogle få, der kommer i maskinen, så at sige. Det understreger, at vi bare er nødt til at præcisere, at det er der altså nogle der ser en grund til.

Ministeren fandt det meget rimeligt, at man med hensyn til det centrale kriminalregister hørte sagkyndige personer; sådan er udvalget, sagde han. Nå ja, men jeg synes, det er ret talende, at når man skal tale om kriminalregisteret, så har man dette udvalg, der, som fru Alice Faber konstaterede, er meget stærkt præget af jurister, og så har man desuden efter ministerens brev til udvalgsformanden en henstilling om, at man ved den lejlighed også hører rigspolitichefen, politidirektøren i København samt politiets personaleorganisationer, hvoraf én oven i købet i forvejen sidder i udvalget, men ikke et ord om, at når det gælder registrering i kriminalregisteret, kunne det også være passende at høre Galebevægelsen, som ikke er repræsenteret i udvalget.

Det synes jeg siger lidt om holdningen til problemet, hvem det er, der kan finde ud af, om disse ting er rimelige eller ej, om det er politiets organisationer eller det er dem, der i mine øjne ganske uretmæssigt bliver anbragt i et register, som de er meget store modstandere af at blive anbragt i; dem har man ikke med i den bestemte henstilling til udvalgsformanden.

Jeg tror nok, at jeg opfatter ministerens indlæg i anden runde lidt mere positivt, end fru Alice Faber gjorde, på et enkelt punkt. Jeg ville faktisk sige, at sådan som ministeren nu har strammet teksten, om jeg så må sige, går jeg ud fra, at udvalget og dets formand, landsdommer Kallehauge, selvfølgelig vil gøre det, der faktisk står i beslutningsforslag nr. B 71: ikke bare overveje det på en halv time, men også søge klarlagt mulighederne for at undgå en særlovgivning. Jeg synes, det blev strammet så meget op i ministerens anden runde, at jeg nu finder, udvalget slet ikke vil kunne undlade det.

Til gengæld synes jeg nok, det er så meget mere uheldigt, at de psykiatere – og det er jo egentlig de eneste, der kan tale meget sagkyndigt om, hvorvidt det lader sig gøre at

definere tilstandene sådan, at man kan undgå at bygge på sindssygebegrebet – at de psykiatere, der alvorligt ønsker en sådan mulighed undersøgt, ikke bliver repræsenteret i udvalget.

Jeg takker ministeren for hans oplysning om udvalgets sammensætning, men den bekræftede det, jeg havde hørt rundt omkring, og den viser faktisk, at denne holdning slet ikke bliver repræsenteret i udvalget, i hvert fald ikke ved læger eller ved psykiatere. Da det er de eneste, der så at sige kan prøve at definere de konkrete tilstande uden at bygge på sindssygebegrebet, som kunne danne grundlag for en lovgivning, der ikke var en særlovgivning for sindslidende, så har vi altså stadig væk det problem. Jeg vil derfor spørge ministeren, om han vil overveje muligheden for at udvide repræsentationen for læger, sådan at der i hvert fald kom repræsentanter for dem, der mener, at den lovgivning kunne gøres fundamentalt anderledes.

(Kort bemærkning).

Jimmy Stahr (S):

Jeg skal lige bekræfte over for hr. Wilhelm, at jeg mener, at det er muligt under udvalgsarbejdet – og her tænker jeg på retsudvalgsarbejdet – at tænke på de administrative muligheder, der er for ændringer, hvad enten det er i indeværende folketingssamling, eller det måske bliver i næste folketingssamling.

Så skal jeg endelig sige til hr. Knud Lind, hvis hr. Knud Lind nu vil bruge sit sanseapparat til at lytte efter i stedet for at læse sportsreferater, at jeg faktisk, da jeg gennemgik forslagene, var positiv over for langt de fleste. Må jeg endelig sige, at jeg, den eneste gang jeg har spillet fodbold i politisk sammenhæng, spillede sammen med hr. Glistrup.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg skal ikke bevæge mig i det fodboldmæssige mere; jeg konstaterede bare, at socialdemokratiet var rykket ned i anden division, og at man havde sat topspillerne ud på reservebænken, som vandrer hvileløst rundt som politiske husspøgelser; det var såmænd det hele.